Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11.04.2012, sp. zn. 8 Tdo 249/2012, ECLI:CZ:NS:2012:8.TDO.249.2012.1

Číslo: 31/2013

Právní věta:

Trestní zákoník blíže nedefinuje pojem „závažný důvod“ významný z hlediska naplnění zákonných znaků přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. f) tr. zákoníku V době rozhodování se jednalo o ustanovení § 337 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku.. Může jím však být jen reálně existující okolnost, v důsledku níž obviněný není schopen se k nástupu výkonu trestu odnětí svobody dostavit. Za takový důvod je vedle závažných zdravotních potíží možné považovat i jiné závažné problémy, pokud však jsou svým nepříznivým dopadem do poměrů obviněného či jeho rodiny srovnatelné se závažnými zdravotními potížemi (např. bezprostřední situace po povodni, požáru, vytopení bytu apod.).

Podání návrhu na odklad výkonu trestu odnětí svobody samo o sobě nepředstavuje závažný důvod ve smyslu § 337 odst. 1 písm. f) tr. zákoníku.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 11.04.2012

Spisová značka: 8 Tdo 249/2012

Číslo rozhodnutí: 31

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, Odklad výkonu trestu

Předpisy: § 337 odst. 1 písm. f) tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud rozhodl o dovolání podaném nejvyšším státním zástupcem v neprospěch obviněného J. N. proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 3. 11. 2011, sp. zn. 2 To 318/2011, jako odvolacího soudu v trestní věci vedené u Okresního soudu v Šumperku pod sp. zn. 2 T 135/2011 tak, že napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci a rozsudek Okresního soudu v Šumperku ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. 2 T 135/2011, zrušil. Zrušil také další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Okresnímu soudu v Šumperku přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu v Šumperku ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. 2 T 135/2011, byl obviněný J. N. podle § 226 písm. b) tr. ř. zproštěn obžaloby, kterou mu bylo kladeno za vinu spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že nejpozději do 2. 4. 2011 bez závažného důvodu nenastoupil výkon trestu odnětí svobody ve Věznici v Olomouci, který mu byl uložen pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Šumperku ze dne 6. 10. 2010, sp. zn. 2 T 160/2010, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 17. 2. 2011, sp. zn. 2 To 15/2011, ačkoliv výzvu k nástupu trestu odnětí svobody obdržel do vlastních rukou dne 28. 3. 2011 a byl poučen, že je povinen do pěti dnů po obdržení výzvy nepodmíněný trest odnětí svobody nastoupit, zdržoval se převážně ve svém bydlišti v Š. v M. ulici č. 2660/6 a do výkonu trestu odnětí svobody byl dodán až dne 3. 6. 2011 na základě příkazu k dodání do výkonu trestu vydaného dne 29. 4. 2011 Okresním soudem v Šumperku pod sp. zn. 2 T 160/2010.

Proti uvedenému rozsudku soudu prvního stupně podal státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Šumperku v neprospěch obviněného odvolání, které Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci usnesením ze dne 3. 11. 2011, sp. zn. 2 To 318/2011, podle § 256 tr. ř. zamítl.

Toto usnesení odvolacího soudu napadl nejvyšší státní zástupce v neprospěch obviněného dovoláním. Odkázal na dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), l) tr. ř. a zaměřil je zejména proti nesprávnému závěru o beztrestnosti obviněného z důvodu negativního právního omylu, v němž obviněný podle odvolacího soudu jednal, a proto nemohl být trestně odpovědným za uvedený přečin. Dovolatel poukázal na jednotlivé znaky skutkové podstaty přečinu podle § 337 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku a dále na vymezení právního omylu v ustanovení § 19 odst. 1, 2 tr. zákoníku a zdůraznil, že podle jeho zásad se negativní právní omyl posuzuje toliko v případě omylu pramenícího z mimotrestních právních norem, kterých se trestní zákoník výslovně dovolává v blanketních nebo odkazovacích skutkových podstatách. Právní omyl negativní o protiprávnosti činu pramenící z mimotrestních norem, kterých se trestní zákoník nedovolává, se nadále posuzuje podle zásad o skutkovém omylu. Zdůraznil, že trestní řád nelze považovat za mimotrestní normu, na kterou by trestní zákoník v ustanovení § 337 odst. 1 písm. e) odkazoval. V obecné rovině jen připustil, že by případ omylu obviněného o účincích podané žádosti o odklad výkonu trestu odnětí svobody bylo nutno posuzovat podle zásad vymezených v ustanovení § 18 tr. zákoníku o omylu skutkovém. Existenci právního omylu o mimotrestní normě, který by měl důsledky negativního skutkového omylu, nelze ze skutkových zjištění ve věci učiněných v žádném případě dovodit. Dovolatel konstatoval, že obviněný převzal dne 28. 3. 2011 do vlastních rukou výzvu k nástupu trestu, v níž byl jednoznačně poučen, že je povinen do pěti dnů po obdržení výzvy, tj. nejpozději do 2. 4. 2011, trest nastoupit. Obviněný tak neučinil, toliko podal velmi stručnou žádost, kterou nazval „zamítnutí trestu“, již soudy považovaly za žádost o odklad výkonu trestu, a to i přesto, že ji obviněný nijak nekonkretizoval a ani nedoložil. Dovolatel skutečnost, že obviněný věděl, že trest je nutné nastoupit podle výzvy k nástupu trestu, dovodil i z jeho předcházející trestné činnosti, neboť ve věci Okresního soudu v Šumperku vedené pod sp. zn. 2 T 160/2010, v níž neakceptoval nyní posuzovanou výzvu k nástupu do výkonu trestu, byl odsouzen za identický přečin podle § 337 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku.

Dovolatel se neztotožnil s odvolacím soudem ani ohledně jím konstatované méně výrazné časové prodlevy od konce lhůty pro nástup trestu odnětí svobody do jeho faktické realizace, kterou považoval z hlediska právního omylu za irelevantní s tím, že by mohla být zohledněna toliko v rámci úvah o výši uloženého trestu. Současně vyslovil pochyby o tom, zda dobu jednoho měsíce, o niž v projednávané věci jde, lze za méně výraznou považovat, obzvláště když obviněný se nedostavil k výkonu trestu dobrovolně, ale byl k jeho nástupu předveden. Poznamenal rovněž, že obviněným v žádosti o odklad nástupu trestu zmíněné „lukrativní zaměstnání“ nebylo v žádném případě závažným důvodem nenastoupení uvedeného trestu. Nejvyšší státní zástupce z uvedených důvodů shrnul, že

obviněný musel přinejmenším předpokládat svou povinnost výkon trestu nastoupit nejpozději do 2. 4. 2011. Pokud tak neučinil, nejednal v žádném právním ani skutkovém omylu, ale minimálně v eventuálním úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, a naplnil tak všechny znaky skutkové podstaty přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku.

Nejvyšší státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud za podmínky uvedené v § 265p odst. 1 tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 3. 11. 2011, sp. zn. 2 To 318/2011, a dále rozsudek Okresního soudu v Šumperku ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. 2 T 135/2011, jakož i případná rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a aby Okresnímu soudu v Šumperku přikázal věc v potřebném rozsahu znovu projednat a rozhodnout.

V souladu s § 265h odst. 2 tr. ř. se k dovolání písemně vyjádřil prostřednictvím svého obhájce obviněný. S dovoláním nesouhlasil a setrval na svém stanovisku, že neměl úmysl zmařit výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody. Požádal o odklad výkonu trestu a očekával, že soud mu odklad povolí, protože bez přiměřených důvodů spoléhal, že mu bude vyhověno. V den, kdy bylo toto rozhodnutí uloženo na poštu, on byl dodán do výkonu trestu odnětí svobody, a tedy se o zamítnutí tohoto rozhodnutí nedověděl. Proto bylo možné jeho jednání hodnotit jako nedbalost vědomou, a nikoliv jako úmyslné jednání. Navrhl proto, aby Nejvyšší soud dovolání nejvyššího státního zástupce jako nedůvodné odmítl.

Nejvyšší soud jako soud dovolací shledal, že dovolání nejvyššího státního zástupce je přípustné, bylo podáno osobou oprávněnou, v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit. Vzhledem k tomu, že napadená rozhodnutí lze přezkoumávat jen tehdy, když je dovolání podáno z důvodů uvedených v § 265b tr. ř., dovolací soud posuzoval, zda označené důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), l) tr. ř. byly uplatněny v souladu s jejich zákonnou dikcí. Dovolatel své výhrady zaměřil především proti nesprávnému právnímu názoru odvolacího soudu, že v činu, jenž je obviněnému kladen za vinu, nelze spatřovat přečin podle § 337 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku, protože obviněný jednal v právním omylu podle § 19 tr. zákoníku. Takto uplatněné námitky mají právní povahu, a Nejvyšší soud proto považuje přezkoumávané dovolání za podané v souladu s označenými dovolacími důvody. Když dále shledal, že nejsou dány podmínky pro to, aby bylo podané dovolání odmítnuto podle § 265i odst. 1 tr. ř., přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch rozhodnutí, proti nimž bylo dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející.

Přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku se dopustí ten, kdo maří nebo podstatně ztěžuje výkon rozhodnutí soudu nebo jiného orgánu veřejné moci tím, že bez závažného důvodu nenastoupí na výzvu soudu trest odnětí svobody nebo se jiným způsobem neoprávněně brání nástupu výkonu tohoto trestu. Z uvedeného vymezení skutkové podstaty je patrné, že se tohoto přečinu obviněný může dopustit jednak tím, že bez závažného důvodu nenastoupí (což je forma jednání, o níž se jedná v projednávané věci a té bude nadále věnována pozornost), anebo se jiným způsobem neoprávněně brání nástupu tohoto trestu.

Ze znění uvedené skutkové podstaty je zřejmé, že předpokládá existenci pravomocného vykonatelného rozhodnutí soudu o uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody a dále výzvu soudu k jeho nástupu. Předmětného činu se tak dopustí ten, kdo při splnění uvedených podmínek poté, co byl soudem vyzván k nástupu trestu odnětí svobody, tak bez závažného důvodu neučiní a do příslušné věznice nenastoupí.

Podle skutkových zjištění a na ně navazujícího odůvodnění napadených rozhodnutí, jakož i s ohledem na obsah spisu Okresního soudu v Šumperku sp. zn. 2 T 160/2010, který Nejvyšší soud vyžádal, bylo

zjištěno, že obviněný J. N. byl v trestní věci vedené Okresním soudem v Šumperku pod sp. zn. 2 T 160/2010 rozsudkem ze dne 6. 10. 2010 uznán vinným a odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za přečin podle § 337 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku. Odvolání podané obviněným proti tomuto rozsudku bylo zamítnuto Krajským soudem v Ostravě – pobočka v Olomouci usnesením ze dne 17. 2. 2011, sp. zn. 2 To 15/2011. Dne 28. 3. 2011 obviněný převzal osobně jak toto usnesení, tak i výzvu k nástupu výkonu trestu (vzorem č. 49 tr. ř. vydaným ve smyslu Sdělení Ministerstva spravedlnosti 126/2009-OD-Org. ze dne 18. 6. 2009, o vydání vzorů „tr. ř., o. s. ř., k. ř., d. ř.“) do pěti dnů od doručení této výzvy. Dne 6. 4. 2011 obviněný sepsal podání, v němž pouze uvedl: „Žádost o zamítnutí trestu odnětí svobody, odklad díky získání lukrativního zaměstnání.“ O tomto podání soud rozhodl usnesením ze dne 21. 4. 2011, sp. zn. 2 T 160/2010, kterým podle § 323 odst. 1 tr. ř. uvedenou žádost zamítl. Toto usnesení bylo vypraveno kanceláří dne 27. 4. 2011 a obviněnému vloženo do schránky dne 3. 5. 2011. Toto usnesení si již obviněný osobně nevyzvedl, protože byl týž den v 7.00 hod. ráno na podkladě pokynu Okresního soudu v Šumperku ze dne 29. 4. 2011 k dodání do výkonu trestu zadržen hlídkou Policie České republiky a následně eskortován do Věznice Olomouc.

V dané věci není pochyb o tom, že rozsudek Okresního soudu v Šumperku ze dne 6. 10. 2010, sp. zn. 2 T 160/2010, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 17. 2. 2011, sp. zn. 2 To 15/2011, je pravomocným a vykonatelným rozhodnutím ve smyslu § 337 odst. 1 tr. zákoníku.

Rozhodná v této věci je otázka, zda v případě nenastoupení trestu odnětí svobody v souladu s dobou vymezenou ve výzvě k nástupu trestu je podání žádosti o odklad výkonu trestu důvodem k beztrestnosti obviněného.

K této problematice je vhodné předeslat, že nástup výkonu trestu realizuje soud za podmínek stanovených v § 321 odst. 1 tr. ř., a tedy jakmile se rozhodnutí, podle kterého se má vykonat nepodmíněný trest odnětí svobody, stalo vykonatelným, předseda senátu příslušné věznici zašle nařízení výkonu trestu a vyzve odsouzeného, je-li na svobodě, aby trest ve stanovené lhůtě nastoupil. Podle § 321 odst. 3 tr. ř. nenastoupí-li odsouzený trest ve lhůtě, která mu byla poskytnuta, nebo bylo-li z konkrétních skutečností zjištěno, že jeho pobyt na svobodě je nebezpečný, nebo jestliže z jeho jednání nebo dalších konkrétních skutečností vyplývá důvodná obava, že uprchne nebo se bude skrývat, nařídí předseda senátu, aby byl do výkonu trestu dodán. Je tedy zřejmé, že ani toto procesní ustanovení nestanoví soudu možnost nezajistit realizaci nástupu výkonu trestu obviněného, který byl vyzván k jeho nástupu.

V zásadě tedy platí povinnost obviněného podrobit se nástupu výkonu trestu odnětí svobody v souladu s podmínkami stanovenými ve výzvě k tomuto nástupu. Odklad takového trestu je možný, avšak jen v případě zákonem stanovených podmínek podle § 322 a § 323 tr. ř. Ze smyslu ustanovení § 322 tr. ř. plyne, že obviněný není povinen dostavit se k nástupu trestu jen za situace předpokládané v ustanovení § 322 odst. 1 tr. ř., podle něhož může soud na potřebnou dobu odložit výkon trestu odnětí svobody jen tehdy, jestliže z lékařské zprávy o hospitalizaci obviněného v lůžkovém zařízení nebo z jiných skutečností vyplývá, že by výkon trestu ohrozil život nebo zdraví obviněného. Podle § 322 odst. 2 tr. ř. tak může soud učinit i tehdy, jestliže o to požádá obviněný ze stejných důvodů. V takovém případě však soud uvedenou žádost hodnotí se zřetelem na zdravotní způsobilost obviněného se výkonu trestu podrobit, a shledá-li, že takové důvody nejsou dány i přesto, že obviněný určitým onemocněním trpí, avšak toto mu nebrání se výkonu trestu podrobit, nerozhodne o takovém návrhu, ale vyzve obviněného, aby nejpozději při nástupu výkonu trestu odnětí svobody předložil zprávu o zdravotním stavu příslušné věznici, která zdravotní způsobilost obviněného k výkonu trestu posoudí (srov. rozhodnutí č. 49/2005 Sb. rozh. tr.).

V případě krátkodobých trestů odnětí svobody nepřevyšujících jeden rok je možné, aby soud ve smyslu § 323 odst. 1 tr. ř. z důležitých důvodů výkon trestu odložil. Posuzuje tak, zda obviněným

uvedené skutečnosti naplňují zákonem vyžadované „důležité důvody.“ O návrhu rozhodne usnesením, proti němuž ve smyslu dikce ustanovení § 323 odst. 3 tr. ř. (arg. a contrario) není stížnost přípustná.

Z uvedených procesních podmínek různě upravujících možnost odkladu výkonu trestu odnětí svobody plyne, že ani u jednoho z nich (§ 322 odst. 2 tr. ř. a § 323 odst. 1, tr. ř.) není podání návrhu spojeno s odkladným účinkem nástupu výkonu trestu, a proto v případě, že obviněný podá návrh na odklad trestu, nemůže se tím zbavit povinnosti trest nastoupit.

Ze smyslu těchto procesních podmínek vyplývá povinnost obviněného nastoupit trest na výzvu soudu. Za okolnost, pro kterou tak učinit nemusí, považuje zákon jen „závažný důvod.“ Trestní zákoník v ustanovení § 337 odst. 1 písm. e) pojem „závažného důvodu“ nevymezuje, neboť tento je vždy dán konkrétními okolnostmi stojícími na straně obviněného. Obecně však lze říci, že takovým důvodem může být jen reálně existující okolnost, v důsledku níž obviněný není schopen se k nástupu výkonu trestu odnětí svobody dostavit. Za takový důvod je vedle závažných zdravotních potíží možné považovat i jiné závažné problémy, pokud však jsou svým nepříznivým dopadem do poměrů obviněného či jeho rodiny srovnatelné se závažnými zdravotními potížemi. Takovými srovnatelnými okolnostmi mohou být např. bezprostřední situace po povodni, požáru, vytopení bytu apod. Jelikož pro různou povahu osob i situací není možné tento pojem jednoznačně vymezit, bude vždy v každém jednotlivém případě nezbytné s ohledem na konkrétní okolnosti pečlivě posuzovat, zda situace, již obviněný předkládá jako důvod toho, proč v souladu s podmínkami uvedenými ve výzvě k nástupu výkonu trestu odnětí svobody trest nenastoupil, je „závažným důvodem“ ve smyslu ustanovení § 337 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku.

Za závažný důvod podle citovaného ustanovení není možné považovat samotné podání návrhu na odklad výkonu tohoto trestu poté, co obviněný obdržel výzvu k nástupu výkonu trestu odnětí svobody, ale jen takovou okolnost, která odůvodňuje nenastoupení trestu.

V projednávané věci je na podkladě všech uvedených skutečností a s ohledem na shora uvedený zjištěný skutkový stav vyloučeno, aby taková situace byla posuzována z hlediska právního omylu podle § 19 odst. 1 tr. zákoníku, jak usuzoval odvolací soud. O právní omyl jde tehdy, když ten, kdo při spáchání trestného činu neví, že jeho čin je protiprávní, nejedná zaviněně, nemohl-li se omylu vyvarovat. Z uvedené dikce je zřejmé, že o takovou situaci se v případě neuposlechnutí výzvy k nástupu výkonu trestu odnětí svobody z žádných důvodů nemůže jednat.

Předně je potřeba s ohledem na zjištěné skutkové okolnosti zdůraznit, že obviněný věděl na základě obsahu jím převzaté výzvy k nástupu trestu, o jaký trest se jedná, v jakém termínu (tj. do kdy) a v jaké věznici jej má nastoupit. Byl tudíž podle obsahu této výzvy řádně poučen. Z uvedeného poučení bylo nesporné, že nástup trestu odnětí svobody obviněný nemůže oddálit žádným úkonem, tedy ani žádostí o odklad výkonu trestu. Ve výzvě obdržené dne 28. 3. 2011 je v bodě III. tučným písmem uvedeno, že „pokud nenastoupí trest ve shora stanovené lhůtě, může být jeho jednání posouzeno jako trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku, kde je ohrožen trestem odnětí svobody až na 3 léta.“ Lhůta do dne 2. 4. 2011 byla rovněž ve výzvě stanovena „do pěti dnů od doručení výzvy.“ Ze všech těchto důvodů (když nelze odmyslit ani to, že za stejnou trestnou činnost již byl uznán vinným) obviněný musel vědět, že nenastoupí-li nařízený trest v uvedené době, jedná protiprávně a žádný jeho úkon takovou povinnost nemůže oddálit. Z uvedeného je patrné, že obviněný se v rámci popsaného činu a zjištěných okolností nepodrobil těmto povinnostem, jež jsou stanoveny trestním právem.

Na základě všech shora rozvedených skutkových i právních aspektů jsou úvahy odvolacího soudu týkající se právního omylu podle § 19 tr. zákoníku v rozporu nejen s učiněnými skutkovými závěry, ale i judikaturou Nejvyšší soudu, podle níž nejsou namístě ani úvahy o případném právním omylu

obviněného, které lze aplikovat jen na případy právního omylu negativního ohledně protiprávnosti pramenící z mimotrestních právních předpisů, případě ohledně protiprávnosti chápané z hlediska celého právního řádu, což není případ projednávané věci. Z popsaných skutkových okolností je zřejmé, že na jednání obviněného mimotrestní právní normy nedopadaly, a proto se o právní omyl nemohlo v žádném případě jednat (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2011, sp. zn. 4 Tdo 741/2011).

K úvahám odvolacího soudu ve vztahu k naplnění podmínek právního omylu negativního je nutné navíc uvést, že i přes správné citace pasáží z odborné literatury jsou jeho úvahy nepřezkoumatelné, nejasné a nereflektující zjištěný skutkový stav a z něj plynoucí rozhodné okolnosti. Rovněž úvaha odvolacího soudu, že „dle odvolacího soudu lze v jednání obviněného spíše spatřovat negativní omyl o protiprávnosti činu“, vzbuzuje dojem, že ani sám odvolací soud si touto okolností nebyl zcela jist, neboť uvedený závěr vyjádřil jen jako možnou variantu, aniž by ji s jistotou konstatoval a postavil ji na skutečných argumentech. Správnost tohoto závěru je tedy paradoxně zpochybněna i samotným odvolacím soudem.

Protože rozhodnutí odvolacího soudu ohledně naplnění podmínek negativního právního omylu je v rozporu se všemi pravidly, podle nichž se posuzuje právní omyl ve smyslu § 19 odst. 1 tr. zákoníku, a takový závěr je i vzhledem k popsaným okolnostem zcela nesprávný, nemohlo napadené rozhodnutí obstát. Proto Nejvyšší soud zrušil usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 3. 11. 2011, sp. zn. 2 To 318/2011, i rozsudek Okresního soudu v Šumperku ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. 2 T 135/2011, jakož i další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a Okresnímu soudu v Šumperku přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Podle Nejvyššího soudu zjištěné okolnosti skýtají dostatečný podklad pro závěr o naplnění všech znaků skutkové podstaty přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku, čehož se v podaném dovolání domáhal nejvyšší státní zástupce. Z důvodů shora rozvedených není pochyb o tom, že obviněný věděl o všech okolnostech, za nichž má výkon trestu nastoupit, a je zřejmé, že pokud tak neučinil, jednal minimálně v nepřímém úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Nejen vzhledem k obsahu výzvy, ale i své předchozí zkušenosti, kterou učinil při spáchání stejného deliktu ve věci Okresního soudu v Šumperku vedené pod sp. zn. 2 T 160/2010, v níž byl rovněž odsouzen pro přečin podle § 337 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku, si byl plně vědom toho, že šlo jen o formální podání žádosti o odklad výkonu trestu odnětí svobody ve snaze se tomuto trestu vyhnout. To ostatně plyne i z textu vlastní žádosti, která obsahovala jen ničím nedoložené sdělení o lukrativním zaměstnání, které ve skutečnosti ani neměl. Tedy i ze způsobu tohoto podání, které soud prvního stupně s velkou mírou shovívavosti považoval za žádost o odklad výkonu trestu odnětí svobody, je patrné, že se jednalo jen o formální úkon směřující k tomu, aby se obviněný mohl účelově vymlouvat na důvody, proč výkon trestu řádně, jak bylo jeho povinností, o níž věděl, nenastoupil. Soudu prvního stupně proto uložil, aby se jeho výše uvedenými pokyny při svých dalších úvahách řídil a při vázanosti právním názorem vysloveným Nejvyšším soudem o vině obviněného rozhodl (§ 265s odst. 1, 2 tr. ř.).